

nie lub ustnie do władzy administracyjnej I instancji, właściwej dla jego miejsca zamieszkania, z prośbą o umieszczenie w zakładzie. Ustnie zgłoszone prośby wpisuje się do protokołu.

Rzeczoną prośbę może wnieść — za zgodą weterana — również i osoba, opiekująca się nim.

§ 2. Władza administracyjna I instancji po zbadaniu sprawy, wymienionej w § 1, przesyła prośbę pisemną lub protokół prośby ustnej wraz ze swym wnioskiem i załącznikami władzy administracyjnej II instancji, która orzeka o umieszczeniu weterana w jednym z odpowiednich zakładów, znajdujących się na podległym jej terenie.

W razie braku takich zakładów, lub miejsc w nich, władza administracyjna II instancji umieszcza weterana w zakładzie, położonym poza jej terytorjum po porozumieniu się z właściwą władzą administracyjną II instancji.

§ 3. Za odpowiednie zakłady w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należy uważać schroniska dla weteranów powstań narodowych, w których weterani są utrzymywani z funduszy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

W razie braku miejsc w tych zakładach weterani mogą być umieszczani na koszt Państwa na podstawie umowy w zakładach samorządowych i społecznych, uznanych za odpowiednie przez organa Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Weteran, przebywający w zakładzie, korzysta bezpłatnie z całkowitego utrzymania i pobiera część przysługującego mu zaopatrzenia zgodnie z § 8 rozporządzenia z dnia 4 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 54 poz. 498).

§ 5. Weteran, przebywający w zakładzie, podlega wewnętrznemu regulaminowi tego zakładu.

§ 6. Opuszczenie zakładu przez weterana może nastąpić: 1) na skutek zgłoszenia samego weterana, 2) na skutek wniosku zarządu zakładu. W ostatnim wypadku orzeka władza administracyjna II instancji, na terenie której znajduje się zakład.

§ 7. Właściwa władza administracyjna II instancji powinna zawiadomić izbę skarbową, wypłacającą uposażenie, o dniu przybycia weterana do zakładu, jak również o dniu opuszczenia zakładu przez weterana celem uskutecznienia zmiany w wysokości uposażenia. Zmiana wysokości uposażenia następuje w pierwszym dniu miesiąca, następującego po przybyciu weterana do zakładu, oraz w takim samym terminie po opuszczeniu zakładu przez weterana.

§ 8. Nadzór nad wykonywaniem opieki nad weteranami przez zakłady sprawują władze administracyjne II instancji, które prowadzą również ewidencję weteranów, korzystających z opieki zakładowej, przedkładają Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej sprawozdania, wnioski i preliminarze budżetowe oraz asygnują zakładom potrzebne fundusze z kredytów, przyznanych na opiekę nad weteranami.

§ 9. Na obszarze miasta stołecznego Warszawy czynności, powierzone niniejszym rozporządzeniem władzom administracyjnym I i II instancji, wykonywa Komisarz Rządu.

§ 10. W sprawach, wynikających z niniejszego rozporządzenia, orzeka ostatecznie Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 11. Postanowienia niniejszego rozporządzenia co do weteranów powstań narodowych mają zastosowanie i do weteranek tych powstań.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

946.

Oświadczenie rządowe

z dnia 26 listopada 1924 r.

w sprawie przystąpienia Osad Indyj Francuskich do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dn. 11 października 1909 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości na podstawie komunikatu Rządu Francuskiego z dn. 28 października 1924 r., że Rząd ten przystąpił w imieniu Osad Indyj Francuskich do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dn. 11 października 1909 r. (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 86 poz. 668).

Przystąpienie to nabiera mocy obowiązującej, zgodnie z art. 13 Konwencji, od dn. 1 maja 1925 r. Literami wyróżniającymi Osady Indyj Francuskich są, prócz litery F, — „J. F.”.

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*